

тукъ је истрѣбилъ всяка та по-дребна търговина; градъ тѣ се подновиава сега и има надежда, че слѣдъ врѣме пакъ ште си дойде на първо то добро състояние.

Въ вторникъ, на 7-й марта, испровожданъ съ благословиата на нови ти ми тукъ приатели, заминахъ за Прилѣпъ. Тоа старъ градъ је 8 часа далече отъ Обителъ. Ми стигнахми доста рано.

Надъ само то село, сир. надъ старий Прилѣпъ, на скала та се показова старата Крали-марковска кула. Днешний Прилѣпъ се намира малко по на страна отъ старото село и је обиколенъ отъ три страни съ планина; тоа градъ не је иако голѣмъ колкото старъ по епикогероичьскити си прѣдания, и не је до толкова просвѣтенъ колкото иска да се покаже. Тукъ при тѣлесни ти си качества, сир. голѣмина та си прилѣпчене се отличаватъ оште и съ това, че са здрави въ вѣрата си, въ свети ти си народни обичаи и въ обштествено то и домашно отношение; тии показоватъ подъ булото на мнимий успѣхъ въ образованието, онова състояние, въ което се је намралъ самъ негово рицарско величество Крали-Марко, когато лѣжалъ на деветъ педи постелка цѣли деветъ години, сир. тресло го треска, а той шилъ роино вино, сварено съ люти чушки! Съ една рѣчь: крушата паднала подъ крушата. Понеже пристигнахми рано азъ можихъ да похода и да разгледамъ малко-много градъ тѣ и люде ти. И тукъ бѣ за оплаковане бѣдствието, што бѣ сполѣтѣло Прилѣпъ, по причина на скорошний пожаръ, който бѣ изгорилъ до триста дюкана и бѣше прѣобърналъ мѣстото на грозни развалини.

На другий дѣп оставихми Прилѣпъ и потеглихми за Велесъ. Прѣдъ насъ стоеше една планина, коато се намира два часа на раздалечъ отъ Прилѣпъ и коато трѣбоваше да прѣминемъ: двѣ високи планини праветъ помежду си единъ дервентъ, на който се вѣскача тако-речи до врѣхъ тѣ на самити планини, отдѣто пакъ се спушта на такъвъ съштъ раздалечъ отъ другата страна на планина та. Качовахми се единъ часъ и половина до врѣхъ тѣ, дѣто се намира и една стража. Тукъ шихми по едно кафе и се упѣтихми надолу по криволично то нанадолниште. Вечерь та, слѣдъ едно длъго катерение и слизание по голити каменаци, стигнахми на ханъ тѣ, Врановци, който се намира всрѣдъ една долина на единъ хлѣмъ. Тоа ханъ и прѣкарана та въ него безпокойна ноштъ ште ми бѣдатъ на память доклѣ съмъ живъ.